

נולד בסמבור, גליציה
 ב – 27.9.1911
 נפטר ב- 5.10.1983
 היה נשוי לעדינה
 אב לישראל, פנינה,
 אלדד ואסנת
 אח לאתקה בן-פנחס.

גדל במשפחה ברוכת ילדים. עזר למשפחה בפרנסתה ועל-כן התעכבה עלייתו לארץ. הגיע לארץ ב-1930 והשתלב בעבודות בחברת "סולל-בונה", בארץ ובחו"ל, ועד לעיראק הגיע בעבודות הבניין של החברה. הגיע לבית-אלפא כדי לחיות לצד אחותו אתקה, ולסייע לה לאחר שהתאלמנה מבעלה אישקו. המשיך לעבוד בבנין בקיבוץ והיה אחראי על בניית האסם הגדול, בהמשך חייו החל לעבוד כנהג: בתחילה בקיבוץ, בהובלת תוצרת חקלאית ומזון. אחר-כך החל לעבוד באגד והתמיד בעבודתו זו עד קרוב למותו. במשך שנים היה נהג קבוע בקו בית-אלפא-חיפה. נחשב לנהג מסור וזכה מספר פעמים בתואר "נהג זהיר". במלחמת העצמאות שימש נהג ולא אחת סיכן עצמו, כחלק מהמאמץ של אגד לעשות כל מאמץ ולקיים את קווי התחבורה. אגד העניקה לאל"י את הכבוד לערוך את נסיעת הבכורה של הקו לירושלים (961) דרך הבקעה, לאחר מלחמת ששת הימים. לאחר טכס חגיגי בבית-שאן יצא האוטובוס לדרכו, כשהוא נהוג לסירוגין ע"י אלי וע"י יענק'לה גור (מקיבוץ מסילות, שותפו לקו לחיפה במשך שנים). ליד מחולה התקבלו נוסעי האוטובוס בריקודי שמחה, נאמרה ברכת הדרך ונגזר הסרט. גם ליד ישובים אחרים לאורך הכביש התקיימו טכסים, נפתחו בקבוקי שמפניה והנהגים זכו לזרי פרחים. לאחר שיצא לפנסיה מאגד, שימש מחסנאי במוסך, וכאשר קשתה עליו עבודה זו, הוא מצטרף לצוות קב-קור. שרה שבת: "ראינו את אלי, האב המאושר, מגיע בבגדי עבודה לבית-הילדים, אל ילדיו שכה אהב. ראינו אותו עומד בימי חג בחולצתו הלבנה, שר במקלה... ראינו את אלי החסון והחזק, והנה בריאותו בוגדת בו ומגיע היום שגם הוא זקוק לסעד. ראינו את ילדיו באים תכופות לבקר את אבא, ראינו את בני משפחתו על ידו, את נכדיו הקטנים השופעים אהבה לסבא, אבל ממר הגורל אין מנוס".